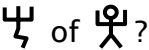

Leven, veiligheid en verbondenheid in blijde aanbidding, uit de hand van God

Een ontdekking over de Bijbelse Godsnaam in oud Semitisch

door André H. Roosma, 26 jan. 2011

bijgewerkt: 2012-11-15

Waar denkt u aan als u één van deze plaatjes ziet: of ?

Iemand die depressief is? Nee, bepaald niet; ik denk veeleer aan iemand die knielend aanbidt en/of blij staat te juichen...

Een deel van mijn tijd ben ik me aan het verdiepen in het Hebreeuws van het Eerste Testament van de Bijbel. Degenen die mij kennen, of die regelmatig wat van me lezen, zullen dat vast herkennen.¹ Ik doe dat in afhankelijkheid van God en laat me leiden door Zijn Woord en Zijn Geest.

Kort geleden had Hij me zo in contact gebracht met wat wel gezien wordt als het oudste Hebreeuwse schrift – taalkundigen noemen dat wel oud (West-)Semitisch, of oud Kanaänitisch. Dat was een taal die geschreven werd met kleine tekeningetjes.² Ik was al vrij enthousiast over dit oude Semitisch, omdat heel veel oude Hebreeuwse woorden qua grondbetekenis gelijk duidelijk worden uit deze tekeningetjes.

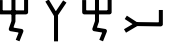
Nu toonde God me iets heel moois, waar ik nog enthousiaster van werd – *Hallelu-JaH!*

Want, weet u wat de drie tekeningetjes zijn, waaruit het oude Hebreeuwse werkwoord *hawah* voor 'zijn' of 'leven' bestaat? (Dit is ook het woord dat sterk verbonden is met de glorierijke Godsnaam in het Eerste Testament.) Ik zet het hier even voor u neer:

 – mensen die samen in blijde verwondering (in aanbidding naar God toe) hun handen opheffen (en hun knieën buigen) en daartussen een tentpin – destijds het symbool voor veiligheid en verbondenheid. Het symbool van de tentpin tussen de mensen, roept bij mij ook de associatie op aan hoe de God van Israël in de Tabernakel en in Jezus tussen ons mensen in kwam wonen (vgl. Joh. 1: 14; Openb. 21:3).

In verwondering over God, en over wat Hij doet, mogen we blij zijn en Hem aanbidden. Hij geeft dan vreugde, veiligheid en verbondenheid.

Inderdaad: Hij geeft het; Zijn heerlijke Naam (יהוה in modern Hebr.) is, in dit schrift:

 – het rechter (eerste; men las van rechts naar links) symbool is een *hand*; dus Hij is de God Die ons dat 'zijn', dat 'leven', zoals zojuist beschreven: in blijde aanbidding en veilige verbondenheid, *overhandigt* oftewel *schenkt*. Hij *handelt* daartoe; treedt *handelend* op om ons zó te laten *léven* in vreugdevolle aanbidding en veilige verbondenheid.

Ik ben ervan onder de indruk. Zo eenvoudig. Zo direct. Zo duidelijk...

Dan kan ik niet anders dan die God aanbidden...

¹ Zie o.m. m'n uitgebreide studie over wie God is, Zijn heerlijke Naam en de belofte die in Zijn Naam gegeven is: dat Hij met ons wil zijn: [De wonderbare en liefelijke Naam van de God Die er was, Die er is, en Die er zijn zal](#) , *Accede!* / *Hallelu-JaH*, juli 2009.

² Zie bijv. [De geschreven taal van Abraham, Mozes en David – Pictografische wortels en basisnoties in de structuur van het vroeg-Bijbelse schrift](#) , *Hallelu-JaH*, jan. 2011. Later (rond de tijd v.d. Richters; ruwweg elf tot tien eeuwen voor Christus) ontstonden uit deze oude Semitische tekens de Paleo-Hebreeuwse lettertekens. Het huidige Hebreeuwse vierkant- of kwadraatschrift, verwant aan het Aramees, ontstond nog veel later: de Joden leerden dat in Babel en namen het mee terug na de Babylonische ballingschap.

Bedankt voor uw belangstelling!